

тиллерийскійтъ паркъ „топъ-хаане“. Тамъ сѣднахме въ единъ каикъ, на който шесторица веслѣха, и за единъ четвъртъ каикътъ, като хвъркаше кѣто делфинъ, по гладката повърхнина на морето, занесе ни на азийския брѣгъ. Отъ тамъ завчасъ намѣрихме конакътъ на Нертеви-паша.

Кога влѣзохъ въ пашовата стая, сѣдѣше той съ подвити крака на миндерътъ и държѣше въ устата си съ диаманти украсената пицка отъ наргелето, до което досѣгаше съ дългъ, трвѣрдѣ искусно плетенъ мжрчукъ.

Пашата като ме зѣрна, придигна се на колѣна и отговори съ единъ благосклоненъ „теменнахъ“ на вѣжливииятъ ми поклонъ.

— Горѣхъ отъ нестерпение да ви видя, рече той, и ви благодаря, дѣто се потрудихте до мене.

— О, ефендимъ, отговорихъ азъ, напротивъ азъ трѣба да съмъ ви дълбоко признателенъ за честта, която ми показвате съ това, и ви моля да бъдете увѣрени че най-горѣщото ми и най-искренното ми желание е да ви бѣда полезенъ.

Пашата се усмихна приятно и продължи да ме пита по-отблизу за здравието ми и за миналото ми. Азъ не испуснахъ да похула предъ него Хюсни-паша, когато имахъ да кажа нѣщо за него, кѣто присмѣтнувахъ сигурно впечатление. Подиръ това дойдохме на самиятъ предметъ, и азъ му описахъ работата за Джерсейската дружина, както и това, колко до сега бѣхъ направилъ въ тази посока.

— Съгледдамъ, рече най-сетнѣ пашата, че азъ и моитѣ приятели сполучаваме въ васъ драгоцѣненъ приятель. Знайте да си завардите нашето приятелство и Аллахъ да ми е свидѣтель, нѣма да се покаете, но ще бѣдете честитъ.

Азъ дълбоко се поклонихъ, а пашата продължи:

— Бѣдѣте тѣзи денѣ готовъ да ви повикатъ въ палатътъ на Кьоръ-Мустафа Фазли паша, гдѣто мисля